

El Menairó que va deixar de ser-ho

Fa molt de temps que els humans i Menairons no tenen contacte entre ells. De fet, fa tant que un humà no veu a un Menairó, que s'han convertit en llegenda. A ells ja els hi està bé, perquè d'aquesta manera, només algú nen els busca de tant en tant, però es molt difícil que els trobi.

Tot es deu a que hi ha una llegenda entre aquests petits éssers, que tracta del fill del Savi de la colla d'Engolasters.

En Bolet, era un menairó jove, que passava molt de temps amb la seva amiga Laura. Era una nena humana a qui li agradava explicar-li tot el que havia fet aquell dia al seu amic, i es podien passar hores asseguts a la vora del llac parlant, com si el temps no passés. En Bolet estava en una edat una mica complicada pels menairons, ja que estava aprenent tot el que era necessari per tenir cura de les grandalles. Cadascun d'ells havia de tenir cura d'alguna de les plantes o animals que vivien al seu territori, i quan arribaven a l'adolescència, els hi assignaven una tasca específica. A ell li havien tocat les grandalles, que no eren fàcils de cuidar, ja que en certes èpoques, els humans buscaven aquesta flor per collir-la, ja que és típica del país. Tot i la nova responsabilitat, en Bolet continuava veient-se amb la seva amiga, i xerrant. Un dia, la Laura va arribar amb un noi, o més ben dit un home, que segons ella era bo, i només el volia conèixer. Van estar una estona parlant, fins que de sobte, l'home va estirar el braç, i va agafar al noi. El pobre no va poder-se lliurar de la mà d'aquell humà, i se'l van endur. No se sap ben bé el que li van fer, però quan va tornar, ja que la nena va portar al Bolet cap a la vora del llac uns dies més tard, i ell mai no ho va voler explicar.

Des d'aquell dia, el noi s'amagava cada cop que sentia acostar-se a un humà. No volia veure la Laura, ni tant sols volia saber que passava al món dels gegants. Només sortia del seu cau per tenir cura de les grandalles, i tornava per menjar i dormir. Però poc a poc, el seu comportament va començar a canviar.

El seu pare va intentar ajudar-lo, però el noi no volia ajuda, volia estar sol. Per les nits tenia malsons, i havien de ser terribles, perquè se'l sentia cridar per tot arreu. I en menys d'una setmana, va començar a canviar-li el cos. Se li van començar a estirar els braços, les cames ja no li cabien als pantalons, i els trets de la cara van començar a deformar-se.

El Savi, va buscar en els llibres antics quin podia ser el motiu d'aquest canvi, però en lloc hi havia constància de cap esdeveniment com aquell.

En Bolet, en adonar-se de que la situació podia descontrolar-se en qualsevol moment, va decidir deixar el lloc. Per molt que li van insistir que es quedés, que trobarien la manera d'ajudar-lo, a ell li feia por, perquè sentia que en qualsevol moment perdria la raó, i era capaç de fer mal als seus amics.

El que si que van decidir, va ser que en Bolet es quedés a prop d'ells, de manera que poguessin estar per ell i ajudar-lo en tot el possible. Va acceptar, i es va mudar una mica més lluny, sense endinsar-se molt al bosc. La tercera lluna plena d'aquell estiu, en Bolet, que dormia, va obrir els ulls de cop, com si algú l'hagués espantat. Les cames li feien tant de mal, que es veia incapaç de moure-les. Els braços li havien doblat en volum, el que feia que li pesaven un munt, i el cor li bategava tant fort, que en qualsevol moment sortiria disparat del pit, sent aquesta la fi del noi. Notava com els ulls li tremolaven, i abans que pogués adonar-se, i sense saber com, estava de peu, caminant cap al lloc on estaven els altres Menairons. Encara que no volia anar-hi, que va provar d'aturar-se amb totes les seves forces, era incapaç de controlar el seu cos. La seva respiració estava agitada, com si hagués estat correns, i la visió li havia canviat. Era el mateix lloc en el que havia crescut, però no reconeixia res. Devia ser perquè ara era el doble de gran, i que mai havia vist les coses des de tant amunt.

El que si que va ser capaç de reconèixer, va ser la zona en la que estaven amagats els altres, ja que hi havia unes plantes molt característiques que l'envoltaven. Va pensar amb totes les seves forces "ATURA'T", però continuava avançant. En sentir el soroll, els altres havien començat a sortir i a avisar als altres de que corressin. Li van cridar de parar. El seu pare suplicava a crits que s'aturés, i per molt que ho volia fer, ja no tenia el control del seu cos. La Salvia, que havia crescut amb ell, va adonar-se que quant més destrossava el que l'envoltava, menys control tenia sobre ell mateix, i va haver de correr cap al Savi per apartar-lo del camí del seu fill.

En Bolet va desapareixer mentre caminava cap a la carretera, i va ser llavors quan van poder ser conscients del que estava passant.

Estava clar que el noi ja no era el Bolet. No sabien com ni perquè, però des que va tornar, ja no era el mateix.

En Savi, va reunir als supervivents, i sense perdre temps, va prohibir als Menairons qualsevol contacte amb els humans. Havía quedat demostrat que no era una bona idea ajuntar-se amb ells prolongadament, i que encara que no tots eren iguals, n'hi havien de dolents, que no eren capaços de conviure amb altres éssers.

Van passar uns dies fins que van poder reconstruir tot el poble, però quan ja estava gairebé enllestit, en Bolet va tornar. El van reconèixer, encara que ell no semblava saber on era. Feia una mica de por de veure, i tots van quedar-se en silenci, amagats al radera d'un conjunt de roques que havien col·locat a un costat de les vivendes, per si tornava. Quan respirava, feia un soroll molt fort, com si tingués la gola seca. Semblava un humà, encara que els seus ulls s'havien tornat negres brillants, i eren tant grossos, que semblava que li havien se caure en qualsevol moment. La boca no parava de salivar-li, mentre que cada cop que l'obria, deixava

veure uns ullals més grans que els dels llops. La pell era rasposa, greixosa, i les seves mans ja tenien la talla de la d'un adult humà.

Va començar a cridar, com si alguna cosa li fes mal, mentre agitava els braços repetidament. Davant l'atenta mirada del que un dia varen ser la seva família, les cames van estirar-se-li sobtadament, mentre deixava anar un crit esgarriós. Mentre que el cos d'en Bolet es continuava transformant, un humà va aparèixer en la foscor. Era un home adult, que en comptes d'espantar-se, semblava content del que estava veient.

Es va acostar al Bolet, i li va posar la mà a l'espatlla. No li va donar temps a dir res, ja que el noi, enfadat, el va llençar d'un sol cop de braç uns metres més enllà. Però l'home no va rendir-se, i va tornar a acostar-se, aquesta vegada deixant un espai entre els dos. No van entendre el que li va dir, però el Savi va entendre que aquell era l'humà que s'havia endut en Bolet. Segurament havia fet algun tipus d'experiment amb ell, i que se'l volia endur per continuar. El que potser no s'esperava, era que el noi no cooperés. Va tornar a dir-li alguna cosa, però aquest, el va atacar, i aquest cop amb més força. L'home va resultar ferit aquest cop, i no va tenir temps de tornar-se a aixecar, ja que el noi se li va tirar a sobre. Els cops no paraven, esquitxant sang per tot arreu. No content amb haver-lo ferit, en Bolet, o el que abans havia estat ell, va agafar aquell home pel coll amb les dues mans, apretant amb força. L'home va intentar defensar-se, però va ser totalment inútil. El noi el guanyava en alçada i en volum.

Finalment, sota la llum de la lluna, el noi va començar a clavar-li els ullals al coll, emportant-se a cada mossegada trossos de pell. Ningú no podia creure's que aquell monstre havia estat amic seu algun cop. No content amb l'home, el noi va adonar-se que entre els arbres, hi havia algú amagat. Va dirigir-se cap allà, i va començar a perseguir la Laura, que aterrada arrencà a correr. No va anar Gaire lluny, ja que el monstre va agafar-la pels cabells, fent que els seus peus ja no tocuessin el terra. Ella va cridar amb totes les seves forces, però no ho havia ningú més. Els menairons havien tancat els ulls, i només volien que tot allò fos un malson. I cap d'ells tenia l'intenció de salvar aquella nena, que havia estat la culpable del canvi del noi. El destí de la Laura va ser el mateix que el de l'home.

Ningú va tornar a saber res més d'en Bolet. No el va tornar a veure cap menairó, encara que cada tercera lluna plena, es podien sentir els gemecs d'angoixa durant la nit. Els Menairons més vells eren els encarregats d'explicar als més joves el que li havia passat al fill del Savi, ja que ningú volia que es repetís l'història. En Savi, no va voler tornar a parlar del seu fill, ja que no es podia treure del cap l'imatge d'aquell monstre que un dia va deixar l'identitat de Bolet, per convertir-se en el Menairó que va passar de jugar amb els humans, a ser el monstre responsable de la mort d'aquests quan s'endinsaven al bosc d'Engolasters. Va ser la primera vegada que es va enregistrar la metamorfosis d'un menairó en un ésser desconegut i

amenaçador. Un ésser capaç de matar sense escrúpuls, encara que alguns pensen que en el fons, el noi era conscient del que estava fent, tot i no ser capaç de controlar el seu cos.

Des d'aquell moment, cada cop que un humà es trobava amb un menairó, aquest havia de fugir el més ràpid possible. D'aquesta manera, els Menairons es van convertir en llegenda per als humans, I el Bolet va passar a convertir-se en llegenda per als Menairons com el Menairó que jugava amb els humans.